

Het wonder van Sevilla

door Dominique Elshout

ROOSENDAAL - Het wonder van Sevilla is geschied. Jos Roks uit Roosendaal is in de Zuid Spaanse stad van zijn niet malse drugsverslaving afgeholpen. Een omstrede behandelingsmethode die langzaam terrein begint te winnen heeft hem in één klap weer een leven verschaft. „Het is niet te vatten.”

Eerst de voorgeschiedenis. Jos Roks kwam vijftien jaar geleden met de zwaardere middelen in aanraking. Hij was toen achttien, raakte verslaafd en het ging van kwaad tot erger. Zijn gebruik omvatte op het laagst twee gram heroïne per dag, aangevuld met methadon, valium, rohyphnol en het slaapmiddel seresta. „En dan tussendoor nog cocaïne. Ik zat aardig aan m'n tax.”

Jos leidde geen bestaan. Vooral het laatste jaar was het helemaal niks meer met hem. Zijn baantje bij het Werkvoorzieningschap West-Brabant kon hij niet meer blijven doen omdat zijn nieren begonnen te protesteren tegen de overmaat aan lichaamsvreemde stoffen. Jos belandde in de Ziektewet en sleet zijn dagen grotendeels op een kamertje in het huis van zijn moeder. Hij had zich verzoend met een snel naderend einde.

Bidprentje

„Een paar keer had ik al geprobeerd in klinieken af te kicken, maar dat lukte niet. Ik had mezelf opgegeven en gebruikte het laatste jaar steeds meer. 'Als het toch moet, dan maar rap', dacht ik. Nog twee jaar zo doorgaan en ik zou er niet meer zijn geweest.”

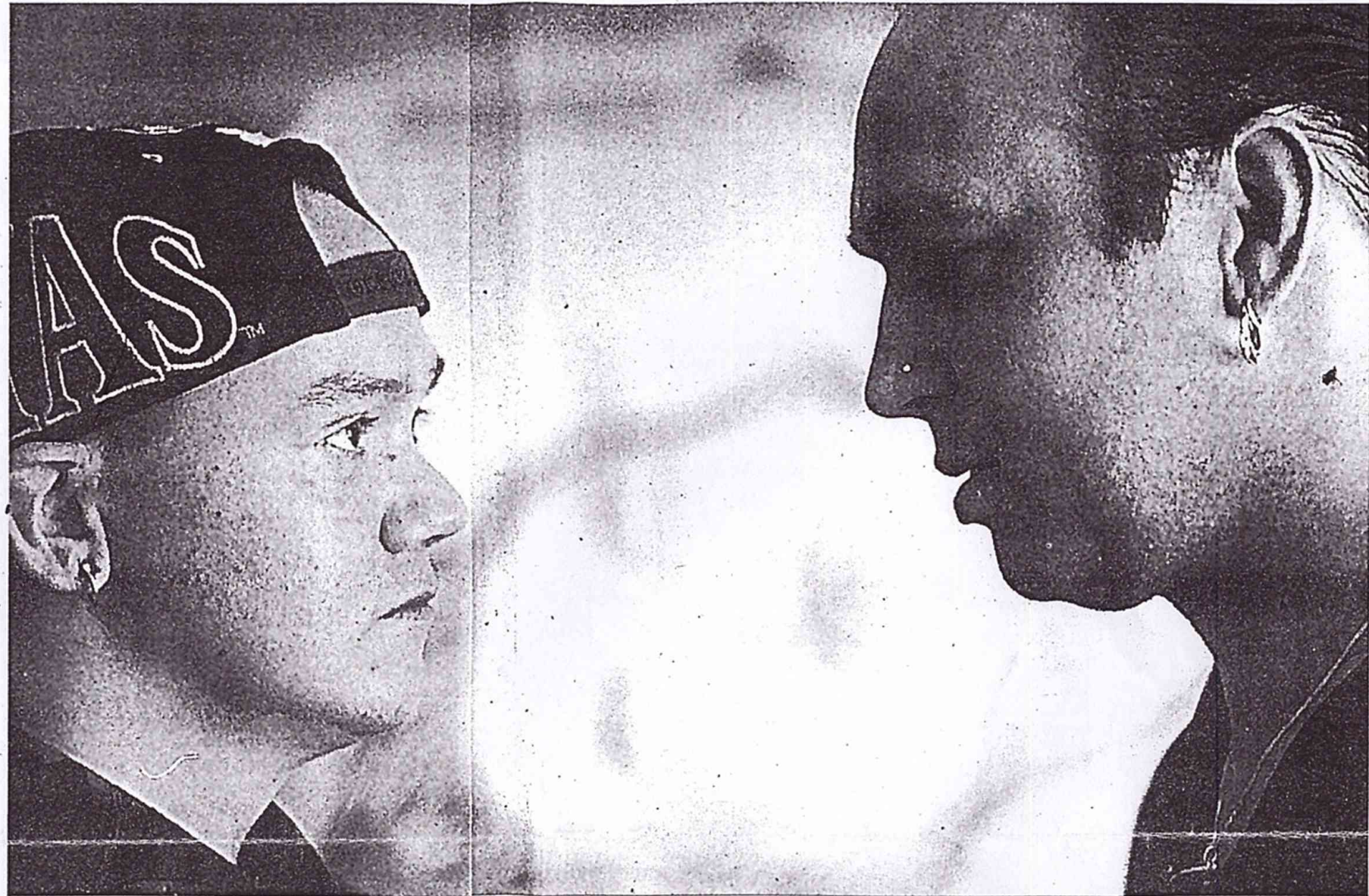
Jos' moeder had zich eveneens neergelegd bij het onvermijdelijke. „Ik droomde al dat ik de tekst voor zijn bidprentje aan het maken was.” Voor moeder Roks was het ook geen doen.

Dag en nacht in de ban van haar verslaafde zoon. Zat Jos boven, dan was moeder bang dat hij de boel per ongeluk in de fik zou steken. Sliep Jos, dan moest moeder even zijn pols voelen om te kijken of hij nog leefde.

Als Jos zonder zat, reed moeder met hem naar Perron Nul in Rotterdam om toch aan de benodigde rommel te komen. Als Jos op straat liep, was ze niet gerust, want zijn vrienden waren niet altijd de besten. Op Spangen in Rotterdam werd hij een keer finaal in elkaar geslagen. Bijeenkomsten van de familie Roks waren vaak beladen. Alles draaide om Jos, drugs, doem.

Kentering

De televisie bracht de kentering. Begin dit jaar zond de NCRV een documentaire uit over de Spaanse psycholoog Juan Legarda en diens behandelingsmethode voor drugsverslaafden. Het televisieprogramma bleef in huize Roks niet onopgemerkt en bood hoop. De methode-Legarda laat zich eenvoudig uitleggen. De verslaafde wordt onder narcose gebracht, waarna via een infuus verschillende chemische substanties worden toegediend die het lichaam reinigen van de nog aanwezige drugs. De stof naltrexone, die ook middels het infuus naar binnen gaat, blokkeert verder de werking van heroïne en andere drugs. Het effect daarvan is volgens Legarda dat heroïnegebruik na de behandeling geen

— Jos Roks (l.) en zijn broer Frank trokken naar Sevilla en maakten een wonder mee. Een Spaanse arts hielp Jos van zijn drugsverslaving af.

Foto's Corné Sparidaens

uitwerking meer heeft. Het eerste jaar na de behandeling moet de (ex-)gebruiker naltrexone in pilvorm blijven innemen. De ge-

vreesde afkickverschijnselen - pijn, beven, zweten, suipen - blijven na de behandeling uit. Tijdens de spoeling zijn de des te

heviger, maar de verslaafde is dan niet bij kennis.

Tatouage

De methode-Legarda is omstrede onder medici. Sceptici wijzen op het gevaar dat verslaafden lopen als ze onder narcose gebracht worden. Dat is niet risicoloos en zou in het ergste geval tot de dood kunnen leiden. Maar aan deze schaduwzijden van de behandeling had Jos Roks even

drukwekkend, ontroerend dagboek heeft Frank zijn gevoelens verwoord. „Zo'n missie als deze is ook voor mij een zware opgave. Ik ben immers degene die niets mankeert, die alles moet snappen, van wie men thuis geen fouten verwacht. Die er is voor anderen, die zeker niet moet zeuren en wiens moeheid, depressies en menselijke kwalen ondergeschikt zijn aan die van de patient.”

niets bij. Nu wel. Ik heb de laatste dagen heel wat zitten janken.”

Jos krijgt professionele begeleiding op zijn weg terug. Hij moet zichzelf leren kennen en hanteren. Er zijn ook nog kleine praktische dingen die hij door zijn gebruik nooit onder de knie heeft gekregen. „Ik kan nog geen cassettebandje opnemen.” De waarde van geld is